

Catalunya, un poble que vol ser respectat

Xavier Tornafoch Regidor-portaveu d'ICV a l'Ajuntament de Vic

És possible que alguns dels qui llegeixin aquest article pensin que qui l'escriu no està autoritzat a fer-ho, precisament perquè qui el signa és un càrrec electe municipal que pertany a un partit polític dels que formen el consens institucional, ara tan criticat. Tanmateix, em crec absolutament legítim, des de la més absoluta modèstia, a donar el meu punt de vista, primerament com a ciutadà, i en segon lloc com a membre d'aquest consens institucional que ha governat la Catalunya autònoma en els darrers anys.

Aquesta no és una reflexió que sorgeixi de la manifestació del passat 10-J. Ja anteriorment havia observat que el desenvolupament de l'autogovern de Catalunya presentava símptomes preocupants, però sí que entronca amb el que a partir d'aquell moment ha succeït. Si fem una mica de memòria recordarem que 4 dels 5 partits principals de l'arc parlamentari català acudiren a les eleccions autonòmiques del 2003 amb la promesa de revisar l'Estatut d'Autonomia. Eren les forces polítiques que integren el pol catalanista de la política catalana (ICV-EUIA, PSC, ERC i CiU). El Partit Popular mai no va voler saber res d'aquest assumpte.

A partir d'un nou escenari polític, en què la Generalitat és governada per l'esquerra, s'inicia el procés de revisió estatutària. Un procés en què no tot es va fer bé, hi va haver un excés de tac-

ticisme per part de determinats partits. Però que no tot es va fer malament. L'Estatut que sorgí del Parlament de Catalunya el 30 de setembre replantejava la relació amb Espanya i adequava a la nova realitat social catalana l'eina principal de l'autogovern, i dins dels límits de la Constitució espanyola, diguem-ho clarament. Després van anar venint les retallades, les reformulacions, etc.

Al final, l'Estatut que es votà en referèndum, i que no era el del 30 de setembre però adequava l'autogovern de Catalunya a les necessitats d'una societat del segle XXI amb personalitat nacional pròpia i pròspera, va ser votat favorablement pels catalans. I és en aquest punt on jo situo la meua preocupació. La dreta espanyola inicia una campanya a tot Espanya contra el nou Estatut i, per extensió, contra Catalunya, recorre el text al Constitucional i, el més perillós, s'instal·la en l'opinió pública

espanyola, convenientment atada per mitjans de comunicació que no mereixen altre qualificatiu que el d'extrema dreta, un "sentit comú" recentralitzador, és a dir, res de més autogovern, ans al contrari, cal fer el que no ha aconseguit l'estat liberal en més de cent anys, nacionalitzar Espanya.

La sentència del Tribunal Constitucional corrobora aquesta tendència. En tot aquest procés, que ha generat una tremenda desil·lusió col·lectiva a Catalunya, que s'expressa amb una gran desconfiança, quan no animadversió, cap a la classe política catalana, l'autogovern de Catalunya s'ha vist greument qüestionat (per més que Zapatero i els seus ministres insisteixin a negar-ho). Tot això amantit amb una profunda crisi econòmica que ens ha tocat de ple.

Tal com estan les coses, jo penso que s'han de tornar a posar les cartes damunt la taula: o es

reformula d'una vegada per totes l'encaix de Catalunya a una Espanya plurinacional (que assumeixi que és Catalunya qui té la sobirania i pacte lliurement l'adhesió a l'estat) o comencem a pensar seriósament en la independència, un camí trufat d'incerteses.

Abans, o després d'això, caldrà cimentar la unitat dels partits que formen part del consens catalanista (ja veurem què passa amb les eleccions autonòmiques a la vista i ja veurem què passa al Congrés de Madrid) i treballar per mantenir també la cohesió social, per evitar el risc d'ulsterització. Només entenent aquesta nova conjuntura podrà la política catalana recuperar la confiança de la gent i superar la defaïença. Sense aquest poble, que vol ser respectat, no podrem avançar, n'estic convençut.

